U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: V. V. H.,** proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 55 Az 384/2003 - 28 ze dne 13. 1. 2004,

takto:

I. Řízení **se zastavuje**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně rozhodl dne 13. 1. 2004 usnesením č. j. 55 Az 384/2003 - 28 o odmítnutí žaloby, kterou podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 2872/VL - 20 - 05 - 2002 ze dne 28. 6. 2002, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně bezdůvodná, zároveň bylo rozhodnuto, že se stěžovateli neuděluje azyl a že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování.

Usnesení Krajského soudu v Brně stěžovatel napadl kasační stížností podanou dne 12. 2. 2004. Při jejím podání byl zastoupen advokátem. V rámci řízení před Nejvyšším správním soudem bylo zjištěno, že v soudním spisu není založena plná moc, z níž by vyplývalo oprávnění advokáta stěžovatele zastupovat v řízení o kasační stížnosti. Advokát, který výzvu k přeložení plné moci obdržel, se však dle svého vyjádření nemohl s klientem spojit, neboť mu nebylo známo místo jeho pobytu. Plná moc tak doložena nebyla. Nejvyšší správní soud se za této situace pokusil stěžovatele poučit o jeho povinnosti být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), žádný z pokusů o doručení na adresy, na nichž se stěžovatel dosud zdržoval (P. Z. u B., P. Z. a S., S. r. 13), se však nezdařil. Následným šetřením Nejvyššího správního soudu bylo zjištěno, že stěžovatel poté, kdy byl správně vyhoštěn, opustil dne 16. 4. 2004 území České republiky. Od té doby není jeho pobyt znám.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Za takový zvláštní zákon je v této souvislosti třeba považovat zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), který v § 33 stanoví, že soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu a tato skutečnost brání nejméně po dobu devadesáti dnů rozhodnutí ve věci. Bylo-li zjištěno, že stěžovatel opustil území České republiky dne 16. 4. 2004 a od té doby není jeho pobyt znám, přitom ke splnění podmínky projednatelnosti jeho kasační stížnosti je zapotřebí jej přinejmenším vyzvat k tomu, aby si ustanovil advokáta, což za popsané situace nelze fakticky uskutečnit, pak podmínky podávané z § 33 zákona o azylu byly splněny nejpozději dne 15. 7. 2004.

Na základě shora uvedených skutečností Nejvyšší správní soud podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 zákona o azylu a § 120 s. ř. s. řízení o kasační stížnosti zastavil.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť v případě zastavení řízení nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu